

soner, jf. ministerens svar på spørgsmål 1. Det anføres, at antallet har været i vækst siden, men ikke til hvilket niveau, ligesom der ikke angives nogen form for forventning til, hvor stort omfang vil være i fremtiden.

Regeringen svarer ikke på, om man finder, at universiteterne under de nuværende ordninger optager ukvalificerede eller for mange studerende. Ikke desto mindre var det indtrykket af 1. behandlingen, at dette i høj grad var drivkraften bag fremsættelsen af lovforslaget.

Det Radikale Venstre finder, at lovforslaget er helt unødigt bureaukratisk og nøjeregnende i en grad, der er skadelig for internationaliseringen. F.eks. er studerende i udvekslingsaftaler ikke omfattet, men denne undtagelse gælder kun, hvis aftalen er, at der udveksles én studerende for én studerende. Så snart der udveksles en mere uden samtidig en studerende den anden vej, skal der falde betaling.

Paradoksalt nok anfører ministeren i svaret på spørgsmål 4, at universiteterne ikke vil opleve en øget administrativ byrde. Dette forekommer umiddelbart at stå i modsætning til de regler, som vil blive fastsat for betalingen og for udvælgelsen af studerende, der dels skal optages, dels skal tilbydes friplads og stipendium. Desuden vil universiteterne ganske vist have mulighed for at generere en ekstra indtægt, men denne er øremærket til nye stipendier for udenlandske studerende. Hvordan det enkelte universitet får andel af det samlede antal stipendier, er endnu ikke fastlagt. Hvordan og hvorfor bestyrelserne skal tage højde for den danske beskæftigelsessituation i fastlæggelsen af, hvor man vil udbyde det, der over en årrække bliver til 150 stipendier, er ikke klart.

Der kan opstilles forskellige scenarier for fremtiden med hensyn til betaling for udbud af uddannelser fra danske universiteter. Det er ikke stedet at gøre det, om end det havde været ønskeligt, at regeringen havde gjort sig en forestilling om, hvilken vej det går, og hvilket omfang det får.

Under henseende til, at lovforslaget ikke er velunderbygget med hensyn til målet om øget internationalisering og dertil forekommer bureaukratisk specielt i lyset af ordningens omfang, kan Det Radikale Venstre ikke støtte lovforslaget.

Socialistisk Folkepartis medlem af udvalget bemærker, at det er falsk markedsføring, når regeringen påstår, at lovforslaget gavner internationaliseringen. Tværtimod gør lovforslaget det sværere for udenlandske studerende at komme til Danmark. Oven i købet indføres der slet ikke nok fripladser eller stipendier til at kompensere for den beskæring af de udenlandske studiepladser, der ligger i lovforslaget.

Hvad værre er, så indfører lovforslaget brugerbetaling i uddannelsessystemet på ordinære uddannelser ad bagvejen og gør dermed op med det grundlæggende princip, at uddannelse er et gratis gode.

Samtidig gør lovforslaget universiteterne til pengemaskiner – i endnu højere grad end i dag. Med faldende taxameterbevillinger bliver universiteterne tvunget til at finde andre indtægtskilder, og det gør, at f.eks. uddannelse for internationale studerende risikerer at blive prioriteret højere end den almindelige danske uddannelse.

SF anerkender, at der på visse uddannelser er meget store andele af internationale studerende, og foretrak i stedet, at det, i det omfang det var nødvendigt at opkræve betaling fra studerende fra lande uden for EU/EØS, og som Danmark ikke har udvekslingsaftaler med, var en ministerieopgave, så alle uddannelsesinstitutioner fik udbetalt et ensartet taxametertilskud pr. studerende, uanset om det var udenlandske eller danske.

Tjóðveldisflokkurin, Inuit Ataqatigiit, Siumut og Fólkaflokkurin var på tidspunktet for betænkningens afgivelse ikke repræsenteret med medlemmer i udvalget og havde dermed ikke adgang til at komme med indstillinger eller politiske udtalelser i betænkningen.

En oversigt over Folketingets sammensætning er optrykt i betænkningen.